

N:o 59.

Af Herr **J. Magnusson:** *Angående ändring i Kongl. Jagtstadgan den 21 Oktober 1864 i fråga om jagt å elg.*

Den tillåtna tiden att jaga elg har tid efter annan blifvit inskränkt, så att denna tid nu endast utgör en månad af året. Men det nöje och den vinst, hvarmed denna jagt är förenad, föranleder att på flera orter, under den lofgifna tiden, verkliga utrotningskrig anställas, då alla elgar, som kunna anträffas, blifva nedskjutna, utan tanke på jagtens framtida bestånd. Så t. ex. finner man utaf åtskilliga revierförvaltares berättelser för år 1878, intagna å sidorna 30 och 31 af Skogsstyrelsens berättelse för samma år, följande uttalanden:

»Norra Lycksele revier: Så systematiskt som elgjagten under September månad 1878 bedrifvits, med särskildt inöfvade hundar och manskap, har förut varit exempellöst. Den ökning, detta högdjur under de 15 å 20 senaste åren visat, blef nu betydligt reducerad.»

»Arvika revier: Elgstammen har svårt att hålla sig uppe gent emot den stora skara jägare, som under jagt med hund eller förmedelst talrika skallgångar skjuta hvarje individ som anträffas utan afseende på ålder eller kön.»

»Fryksdals revier: Mot elgen föres ett utrotningskrig. Fullständiga drefskall anordnas och utan tanke på sparsamhet nedskjutas alla de elgar som anträffas.»

Under år 1878 hafva, efter hvad till revierförvaltarnes kännedom kommit, 220 elgar blifvit dödade, ehuru denna jagt på skidor under vin-

tern, på flera ställen ej kunnat anställas af brist på snö. Enligt uppgift af skogsstatens enbets- och tjänstemän hafva under år 1879 dödats 926 och under 1880 688 elgar. (Se Sv. Jägarförbundets nya Tidskrift, 18 årg., 4 häftet, sidan 248).

Elgen uppehåller sig helst i skogsbestånd, som har en jemnare fördelning, större utsträckning och högre ålder. Dylika skogsbestånd blifva dock sällsyntare å de enskildes skogar, i den mån dessa blifva mer och mer uthuggna. Det är derföre hufvudsakligast de allmänna skogarne som erbjuda nödigt skydd och lämpliga platser för så kallade »elgstånd».

På kronoparker, häradsallmänningar och öfverloppsmarker har lagstiftningen sökt bereda elgen ett fredadt tillhåll, enär, utom de i 2 § Jagtstadgan uppräknade personer och myndigheter, ingen å dessa marker får jaga elg utan efter af Kongl. Maj:t meddeladt särskildt tillstånd. Med undantag af Norrland och Kopparbergs län äro dock dessa marker jemförelsevis få och deras areal utgör blott en liten del utaf det hela. Så t. ex. utgör inom Vermlands län:

hela egovidden	19,793,418	kvadratref och
den skogbärande marken	14,289,285	»

Af detta område är det endast å 5 kronoparker med tillsammans 44,011 qv.-ref som jagträtten är på ofvan antydda sätt inskränkt. Dessa kronoparker utgöra således blott 0,22 % af hela egovidden och 0,31 % af den skogbärande marken inom länet. Om nu detta skydd blefve utsträckt till alla bostälens skogar, såsom jag med denna motion åsyftar, skulle det fredande området, genom 185 boställen med en skogsareal af 437,346 qv.-ref, uppgå till 481,357 qv.-ref, eller 2,43 % af hela egovidden och 3,37 % af den skogbärande marken inom nyssberörda län. För hela riket utgöra kronoparker, öfverloppsmarker och häradsallmänningar en areal af 41,789,737 kvadratref (enligt Skogsstyrelsens under tryckning varande berättelse för år 1879) och utgöra 8,35 % af rikets hela egovidd samt 22,06 % af dess skogbärande mark. Af dessa 41,789,737 qv.-ref falla dock 40,105,346 på Norrland och Kopparbergs län och endast 1,684,391 på rikets öfriga delar. Om man nu, såsom i Skogsstyrelsens berättelse är gjordt, räknar Kopparbergs län till rikets mellersta del, så utgör arealen af dessa trenne slag af skogar: för Norrlands 4 distrikt 35,809,748 qv.-ref eller nära 70 % och för rikets öfriga del 5,979,989 qv.-ref eller 53,64 % af de inom respektive delarne belägna allmänna skogarne. Räknas nu dertill bostälernas skogar, så ökas denna areal: för Norrlands 4 distrikt till 57,810,633 qv.-ref eller 73,91 %

och i det öfriga riket till 10,500,054 qv.-ref eller 94,18 % af de inom dessa särskilda områden belägna allmänna skogar.

Om våra nordiska skogars största och skönaste djur, elgen, icke skall mer och mer förminskas och slutligen alldeles utrotas, anser jag nödigt att, med afseende på elgjagt, alla boställsskogar ställas i samma kategori som öfverloppsmarker, och beder därför få föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta den förändring i Kongl. Jagtstadgan af den 21 Oktober 1864, att ingen utan Kongl. Maj:ts särskilda nådiga tillstånd finge anställa jagt efter elg å boställens skogar och marker.

Jag anhåller om remiss till Lag-Utskottet och att Utskottet i detta mitt förslag täcktes göra de ändringar det kan finna lämpligt.

Stockholm den 27 Januari 1881.

Jan Magnusson,
i Granbäckstorp.